

Alan MacSimóin (1957-2018): πρωτοπόρος του αναρχισμού στην Ιρλανδία

Στις 5 Δεκεμβρίου μάθαμε για τον πρόωρο θάνατο του Alan MacSimóin, βετεράνου αναρχικού, συνδικαλιστή και ακούραστου οργανωτή στην Ιρλανδία. Σήμερα τον αποχαιρέτησαμε στο νεκροταφείο Glasnevin στο Δουβλίνο, όπου αναπαύονται επίσης πολλοί άλλοι επαναστάτες πριν από αυτόν. Πολλοί φίλοι και σύντροφοι από όλα τα κόμματα και τα κινήματα της αριστεράς ενώθηκαν με την οικογένειά του για να αποχαιρέτησουν αυτόν τον εξαιρετικό άνθρωπο. Το SIPTU, το συνδικάτο του οποίου ήταν μέλος, είχε σχηματίσει μια τιμητική «φρουρά» γι' αυτόν. Την προηγούμενη νύχτα, σε μια εκδήλωση τιμής στο Teachers' Club, συμμετείχαν σύντροφοι και φίλοι από το Κομμουνιστικό Κόμμα, το Σοσιαλιστικό Κόμμα, το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα, το Sinn Féin, το Workers Solidarity Movement (Κίνημα Εργατικής Αλληλεγγύης), το Κόμμα Εργατών, ακόμη και το Εργατικό Κόμμα. Ο Alan ως αληθινός μη σεχταριστής, είχε φίλους σε κάθε αριστερό κόμμα, μια φιλία που καλλιεργήθηκε μέσα από δεκαετίες ακτιβισμού.

Ο Alan ξεκίνησε την πολιτική του «καριέρα» από τον ρεπουμπλικανισμό (republicanism) και στις αρχές της δεκαετίας του 1970 ήταν μέλος του «επίσημου» Sinn Féin, το οποίο αργότερα έγινε Εργατικό Κόμμα. Ήταν περίπου αυτό το διάστημα που άλλαξε το όνομά του από «Fitzsimons» στην ιρλανδική του έκφραση «MacSimóin».

Καθώς μια ομάδα νέων ρεπουμπλικάνων εκδήλωσε ενδιαφέρον για την ελευθεριακή κομμουνιστική σκέψη και πολιτική, έφυγαν από το κόμμα το 1975. Θα έφευγαν νωρίτερα, αλλά αποφάσισαν να περιμένουν ένα χρόνο περισσότερο, ώστε να μην αναμειχθούν με τη διάσπαση του 1974, με επικεφαλής τον Seamus Costello, που οδήγησε στην ίδρυση του Ιρλανδικού Ρεπουμπλικανικού Σοσιαλιστικού Κόμματος (IRSP), με αποτέλεσμα την αιματηρή διαμάχη μεταξύ των δύο αυτών κομμάτων τα επόμενα χρόνια.

Ο Alan ανέπτυξε επαφές με τη βρετανική αναρχική οργάνωση Anarchist Workers Association (AWA - Σύνδεσμος Αναρχικών Εργατών), μία από τις οργανώσεις της δεκαετίας του 1970 που είχε ανακαλύψει εκ νέου το σκέλος του αναρχικού «πλατφορμισμού», δίνοντας έμφαση σε μια συνεκτική πολιτική οργάνωση για τους αναρχικούς.

Όπως και η πλειοψηφία του ιρλανδικού λαού, έτσι και ο Alan υπέφερε με την ανεργία στο μεγαλύτερο μέρος των δεκαετιών 1970 και 1980. Παρ' όλα αυτά, κατάφερε να συμμετέχει ενεργά στη δημιουργία του αναρχικού κινήματος στην Ιρλανδία, με τη δημιουργία της Dublin Anarchist Group (Αναρχική Ομάδα Δουβλίνου) και της Anarchist Workers Alliance (Αναρχική Εργατική Συμμαχία) στα τέλη της δεκαετίας του 1970.

Ήταν ιδρυτικό μέλος του Workers Solidarity Movement (WSM - Κίνημα Εργατικής Αλληλεγγύης) το 1984, μια οργάνωση που θα είχε τεράστια σημασία -και συμβολή- στην επανεμφάνιση μιας εμπνευσμένης, πλατφορμιστικής μορφής αναρχικού

κομμουνισμού σε πολλές χώρες μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, μεταξύ των οποίων η Χιλή, η Κολομβία, η Τουρκία, η Ιταλία, η Βραζιλία, η Αργεντινή, η Νότια Αφρική, η Γαλλία, μεταξύ άλλων.

Ο ίδιος συνέβαλε εκτενώς στον αναρχικό Τύπο, ιδίως μέσω των περιοδικών που συνδέονταν με το WSM, Workers Solidarity (Εργατική Αλληλεγγύη) and Red & Black Revolution (Κόκκινη και Μαύρη Επανάσταση) και πριν από αυτά, στον Anarchist Worker (Αναρχικός Εργαζόμενος). Διένευε τακτικά την Workers Solidarity, πόρτα-πόρτα στο Stoneybatter, τη γειτονιά του.

Τα τελευταία χρόνια, αποσύρθηκε από το WSM, υποστηρίζοντας ότι η οργάνωση απομακρύνθηκε από την ταξική πολιτική σε μια πιο πολιτισμική κατεύθυνση. Παρέμεινε αφοσιωμένος στον κοινοτικό και συνδικαλιστικό ακτιβισμό, ως μέλος του SIPTU, καθώς πίστευε ακράδαντα ότι οι αναρχικοί έπρεπε να ασχολούνται με τα κατεστημένα και όχι με τα λεγόμενα εναλλακτικά συνδικάτα.

Παρέμεινε πεπεισμένος αναρχικός μέχρι το τέλος. Συμμετείχε, κυριολεκτικά, σε κάθε αγώνα στην Ιρλανδία από τη δεκαετία του '70: στο αντιρατσιστικό κίνημα, στο κίνημα των γυναικών, στους αγώνες ενάντια στις χρεώσεις για τους κάδους απορριμμάτων, ενάντια στο φόρο του νερού, σε περιβαλλοντικούς αγώνες ενώ ήταν παρών και σε κάθε απεργία. Η τελευταία φορά που συμμετείχα σε αγώνα μαζί του ήταν ο νικηφόρος αγώνας κατά των χρεώσεων για το νερό το 2015-2016 ενώ βρισκόμουν ακόμα στο Stoneybatter, λίγα τετράγωνα μακριά από τον Alan.

Στα τελευταία του χρόνια ήταν αφιερωμένος, εκτός από την ακούραστη συμμετοχή του σε διάφορους αγώνες, στο έργο του Irish Anarchist History project (Ιρλανδική Αναρχική Ιστορία) καθώς και στο Stoneybatter & Smithfields' People's History Project (Πρόγραμμα Λαϊκής Ιστορίας των περιοχών Stoneybatter και Smithfields).

Ήταν ένας αφοσιωμένος αγωνιστής που ποτέ δεν φιλοδοξούσε να είναι στο προσκήνιο. Έδινε το παράδειγμα, ήταν ένας συνεχής και σταθερός ακτιβιστής που συμμετείχε σε κάθε συνέλευση, απεργιακή ή άλλη κοινοτική και τοπική δράση. Η αφοσίωσή του στην αναρχική πολιτική δεν ήταν απλώς ρητορική: ήταν από αυτούς που δημιουργούσε πάντα από τα κάτω, από κάτω προς τα πάνω. Ήταν άνθρωπος της πράξης, αλλά ήταν, όπως μας υπενθύμισε ο επί πολλά χρόνια σύντροφός του, αναρχικός Kevin Doyle, στην ομιλία του στο Glasnevin, ένας ονειροπόλος. Ένας ονειροπόλος που πίστευε στην ικανότητα των απλών ανθρώπων, ιδιαίτερα της εργατικής τάξης, να αλλάξουν τα πράγματα προς το καλύτερο, όπως δήλωσε σαφώς ο Doyle.

Η αίσθηση του χιούμορ ήταν μάλλον σκοτεινή, μερικές φορές αυτοκαταστροφική. Θυμάμαι ακόμα, όταν γεννήθηκε ο πρώτος μου γιος, μου έστειλε ένα ηλεκτρονικό μήνυμα, λέγοντας "Μην ανησυχείς. Τα πρώτα 40 χρόνια είναι τα πιο δύσκολα. Μετά όλα θα είναι εντάξει». Δεν νομίζω ότι έχω γελάσει άλλοτε τόσο πολύ όπως τότε.

Ήταν πεισματάρης και συχνά μπλεκόταν σε πικρές πολεμικές διαμάχες, ωστόσο, η ειλικρινής του δέσμευση στον αγώνα για έναν καλύτερο κόσμο δεν αμφισβητήθηκε από κανέναν. Είχε αποκτήσει τη συμπάθεια και τον θαυμασμό σχεδόν όλης της αριστεράς λόγω της σοβαρής δέσμευσης και της ειλικρινούς αφοσίωσής του στην εργατική τάξη. Ήταν ένας από τους πιο ευκρινείς και πιο έξυπνους συντρόφους που έχω συναντήσει. Δίκαιος, γενναιόδωρος και πνευματώδης, όταν έφτασα στο Δουβλίνο ως νεαρός μετανάστης, μου έδωσε ένα καλό βιβλίο για την ιρλανδική ιστορία της εργατικής τάξης για να καταλάβω καλύτερα την πραγματικότητα εδώ. Ήταν έτσι με όλους, πάντα έτοιμος να μοιραστεί τις γνώσεις του, την εμπειρία του και το υλικό του με τους συντρόφους του.

Θα τον θυμόμαστε ως την προσωπικότητα με την πιο μεγάλη επιρροή σε όλη την ιρλανδική αριστερά των τελευταίων δεκαετιών. Ήταν μέλος μιας χούφτας ανθρώπων που άρχισαν να μιλούν για τον αναρχισμό στη δεκαετία του 1970 και του '80. Το έργο του να δημιουργήσει ένα χώρο για την ελευθεριακή αριστερά σε μια χώρα που κυριαρχείται από πολιτικό και θρησκευτικό συντηρητισμό άλλαξε το πρόσωπο της πολιτικής για πάντα. Εάν η ιρλανδική κοινωνία έχει προχωρήσει με οποιοδήποτε μέτρο τις τελευταίες δεκαετίες, είναι σε μεγάλο βαθμό χάρη στις προσπάθειες ανθρώπων όπως ο Alan.

Ελαφρύ το χώμα που θα σε σκεπάσει (Sit tibi terra levis) αγαπητέ σύντροφε.

José Antonio Gutiérrez D.

13 Δεκέμβρη 2018

*Μετάφραση: Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης.